

Betrægtning.

Jesu Guddom aabenbarer sig i
Fornedrelsen.

Ene kan hans Ord og Tale
Kaste Fiendeskæren om,
Døden i hvert Ansigt male,
Vinde dem i Vangheds Dom;
Fri skal hans Disciple gaa,
Jesu han vil ene staa,
Byde frem sit Bryst og Hjerte
Mod den største Dødens Smerte.

Joh. 18, 4—6: „Da nu Jesus
vidste alt, hvad der skulde komme
over ham, gik han ud og jagde til
dem: Det er mig, jeg er tilbage og
faldt til Jorden.“

Omendstjont Kristus i Gethsemane
have fornæret sig paa det dybeste,
saa aabenbarer han dog her overmaa-
de herlig sin guddommelige Majestet,
os til Værd og Trøst. For det første
lader han se sin guddommelige Al-
videnhed deri, at han vidste om For-
ræderens Ankomst og alt, hvad der
skulde komme over ham. Og her er
det ogsaa trøsteligt for os at se, at
Kristus dog frivillig gaar ud af Ha-
ven og sine Fiender imøde. Vore
første Forældre gik ugerne ud af
Paradiset, efterat de havde syndet,
saa at Seruberne med det luende
Sverd maatte vogte Indgangen.
Derfor kommer nu her denne anden
Adam og bøder for vor Udydighed.
Svis Kristus ikke med god Vilje og
hjertelig gjerne havde lidt for os,
saa havde det ikke hjulpet os; men
han siger i Salme 40, 9: „At gjø-
re din Vilje, min Gud, er min Lyst.“
Og nu „er vi helliggjorte ved Jesu
Kristi Vegemes Dyring“ (Hebr. 10,
9, 10), fordi han saa hjertelig villig
og gjerne har sat sig i vort Sted.

Dernæst aabenbarer Herren her i
sin Fornedrelse sin guddommelige
Almagt, idet han med et Ord kaster
den væbnede Skare til Jorden. Han
siger: „Hvem leder I efter?“ De
svarede: „Jesu af Nazaret.“ Saa
siger han ikke mere end de tre korte
Ord: „Det er mig,“ og straks faldt
de til Jorden, som om Lunet havde
rammet dem. Merk eder dette, I
Kirkenes Fiender, Kristus behøver kun
et Ord for at gjøre eder til intet.
Til den snjvende Fariseer Saulus

raaber han fra Himmelen: „Jeg er
Jesu, som du forfølger“ (Ap. Gj. 9,
5), og forstyrer derved hans onde
Anslag. Forstrækkes ogsaa her, I
ubodsferdige Bredens Star! Thi der-
som Kristus i sin Fornedrelses
Stand kan give sine Ord et saadant
mægtigt Eftertryk, hvad skal da ikke
sige paa den yderste Dag? Har Kri-
stus med disse milde Ord slaaet Fien-
derne til Jorden, hvorledes skal da
de ugudelige kunne taale hans Tru-
jelsord, naar han skal tiltale dem i
sin Brede? Har han, siger Augusti-
mus, kunnet vise saadan Magt over
sine Fiender, da han skulde aflives,
hvad skulde han da ikke nu gjøre, da
han herster i Himmelen? Har hans
Ord været saa kraftigt, da han skul-
de dømmes, hvad vil da sige, naar han
skal komme som Verdens Dommer
om sig til dem paa sin venstre Side:
„Gaar bort fra mig, I forbandede, i
den evige Ald!“ Derfor „lysner
Sønnen, forat han ikke skal vredes,
og I gaa tilgrunde paa Veien. Thi
snart kunde hans Brede optændes.
Salige er alle de, som tager sin Til-
flugt til ham“ (Salme 2, 12). Thi
Jesu har ogsaa et trøsteligt: „Det
er mig!“ som han siger til alene sine
Troende. „Frygt ikke, thi jeg har
gjenløst dig, kaldet dig ved Navn, du
er min!“ siger han ved Profeten
(Ej. 43, 1). Da Kristus kom gaaen-
de paa Havet, siger han til sine for-
strækkede Disciple: „Det er mig!“
og straks bliver de ved hans Ord saa
modige, at Petrus siger: „Herre,
derjom det er dig, da byd mig kom-
me til dig paa Vandet!“ (Matt. 14,
27, 28). Ligesaa Luk. 24, 39: „Ser
mine Hænder og mine Fødder, at det
er mig selv!“ Og Mat. 1, 8, 18:
„Jeg er Alfa og Omega, Begyndel-
sen og Enden . . . Frygt ikke! Jeg
er den første og den sidste og den le-
vende, og jeg var død, og se, jeg er
levende i al Evighed! Amen.“

O Herre, vær med mig, naar jeg
beder, og tal dit kraftige Livsord ind
i mit Hjerte: „Det er mig, som har
befalet dig at bede og lovet dig vis
Bønshjælp.“ Naar jeg vandrer i
den mørke Dal, da vær ogsaa med
mig, at jeg ikke skal frygte for nogen
Ulykke! Og naar jeg endelig skal
forlade denne Verden, da raab dette
Ord ind i mit Hjerte: „Det er mig!“

Jeg er Døden og Livet! Jeg
har forløst dig med mit Blod og vun-
det din Sjæl for dig! Jeg er din,
og du skal evig være hos mig!“
Amen.

Har du bragt Sol i et Dø,
Trøst i et Hjerte, som led,
Da har du Løn for din Nøje,
Større maaske end du ved.

Den brede og den snevre Ve.

Jeg gjorde for nogle Aar siden en
Reise op til Norge, hvor jeg blandt
Andet besteg det 6,000 Fod høje
Bjerg Gausta, i Telemarken. Veien
derop er ikke let at finde, naar man
ikke har Fører; og ofte er det fket,
at Folk, der have vovet sig derop
uden en saadan, ere gaaede vild og
endte med at styrte i Afgrunden. Det
skete saaledes med et ungt Mennekte
her fra Danmark saa Dage efter, at
jeg selv havde været der; længe efter
blev han funden som Lig. For An-
tet at rejserne, havde det Selskab,
hvortil jeg hørte, taget en Fører.
Ved Foden af Bjergene er Stien bred
og jævn, og jeg var der kommen til
at gaa lidt foran Førerne, da denne
pludselig standser mig ved et Til-
raab, at vi skulde ikke den Ve; „og,“
svarede han til, „den Ve, De der vil-
de gaa, er det netop Folk slaa ind
paa, naar de gaa alene herop; og saa
fare de vild og komme til uveifom-
me Steder, hvor de let styrte ned;
men vi skulle til denne Side.“ Og
dermed pegede han paa en lille smal
Fodsti, der halvt skjult mellem Bu-
skene, dreiede til Siden op ad Bjergene.
Og medens Veien hidtil havde været
temmelig jævn og magelig, maatte
vi nu steilt op ad en smal og ujævn
Sti, hvor det kostede betydelig An-
strængelse at holde ud i Længden.

Stjont det ikke strax randt mig
ihu, har jeg dog ofte senere ved Tan-
ken derom maattet mindes, hvad
Herren taler om den brede og den
snevre Ve, der fører den ene til For-
tæbelsen og den anden til Livet. Sin
Ve ved Foden af Bjergene var jævn
og bred og forholdsvis magelig at
gaa paa; og det var den, som faldt
mest i Minde, og som derfor ogsaa
Mange gif, naar de ikke vidste be-
dre. Velsed. Men derjom man ikke

vendte om i Tide, endte det ofte med,
at man styrte ned og slog sig ihjel.
Saaledes er netop den Ve, Herren
faldet den brede. Det er Syndens
Ve. Den er magelig at gaa paa,
derjom du ikke vil lade Guds Aand
være din Fører, eller ikke vil høre
hans Røst, naar den holder dig til-
bage, ligesom vor Fører holdt mig
tilbage, da jeg var gaaet forbi den
snevre Sti. Men da ender du ogsaa
med at styrte i Afgrunden, den Af-
grund, af hvilken der ikke i al Evig-
hed kommer Røgen op; du ender med
andre Ord i den evige Fortæbelse.

Men den Ve, der førte op ad Bjer-
get, var smal og steil og besværlig at
gaa paa, og man kunde ikke finde
frem paa den uden ved en Førerens
Hjælp. Og ogsaa om den snevre
Ve, vor Fører taler om, gjælder
det, at den er steil og besværlig for
Skid og Blod, og at vi paa den
trænge til en Fører, nemlig Guds
hellige Aand, som Førelseren sender
os. Og fordi Veien op ad Bjerget
var steil og besværlig, maatte vi
mange Gange standse for at trække
Veiret. Saaledes ogsaa med den Ve,
der fører til Livet. Vi maa mange
Gange standse for gjennem Bønnen,
der er som det kristelige Livs Aande-
brød, at vinde nye Kræfter og ny Ud-
holdenhed til at fortsætte Vandrin-
gen.

Men hvorfor, vil du maaske spør-
ge, skulde man dog gaa paa den Ve,
naar den er saa vanskelig at befære?
Hvorfor gjøre sig al den Nøje og An-
strængelse? Ja, hvorfor anstrænger
man sig saa meget for at bestige et
højt Bjerg, uden fordi man ved, at
Anstrængelserne belønnes ved den
herlige Udsigt! Aldrig skal jeg glem-
me det Syn, vi fik at se fra Gaustads
delvis snevorte Top. Dybt under os
saa den smale, grønne Dal mellem
skovklædte Bjergsider og den flum-
mende Elv, der snoede sig i Bunden
som et blankt Sølvaand. Østere
oppe saa man hen over en umaade-
lig Højslette, hvor nøgne Steuflader
afvælte med Søer og grønne
Græssange, indtil den mod Syd og
Vest tabte sig i blaa Taager, medens
Blikket mod Nord og Vest standse-
des af en lang Række snevorte Tinder i
det Fjerne. Sandelig, over dette
Syn var Møien for at naa det snart

glemte. — Men hvor herligt dette end var, saa er det dog en endnu større Herlighed, der venter os ved Enden af den juembre Bei, som Herren taler om. Den fører ogsaa op ad, men endnu højere end til Bjergtoppen; thi den fører lige ind i Guds Himmel. Og ingen Mund er istand til at skildre den Herlighed, som bliver dem til Del, der komme did. Og medens jeg nu af hint pragtfulde Syn fra Bjergtoppen kun har Mindet tilbage og maaske aldrig skal faa det oprisfret, saa skulle vi aldrig miste hin Herlighed hos Gud, naar vi først en Gang havde faaet den at smage, men skulle beholde den til evig Tid. Og visjelig skal den nok bringe os til at glemme Trængsler og al Møje, vi have haft for at naa den, som ogsaa Paulus siger det: „Jeg holder for, at den nærværende Tids Trængsler ere ikke at agte mod den Herlighed, som skal aabenbares paa os.“

Vandrer nu du paa den brede, mangelige Bei, der fører til Jordervelsen, eller følger du din trofaste Fører paa den juembre og steile Bei, der fører til Livet? Spørg dig selv derom, idet du kommer ihu, at det er et Livsspørgsmaal i Ordets allerdybeste Betydning. Betenk det Maal, hver af de to Veie fører til, og vælg saa hvilken af dem du vil vandre. Og bliv saa ikke bange, om og Veien til Livet tykkes dig steil og Maalet fjært. Hold blot fast ved din Førers Haand, saa skal du gaa sikkert og skal faa Kræfter til at holde ud indtil Enden. Og i Sandhed, en evig Herlighed er jo dog nok en kort Stunds Anstrængelse værd.

Edv. T. Koch.

Lys i Mørket.

Det var et stort Hospital. I en af Salene laa en ung Mand, der var opgivet af Lægerne; han havde Lungevindr.

Da Præsten paa sin Vandring mellem de Syge ogsaa kom til hin Unglings Veie, hævdede den Syge sig lidt op i Sengen og sagde:

„Hvad De har at sige mig, Sr. Pastor, det ved jeg allerede. Men jeg tror ikke noget af det, Præsterne fortælle. Jeg hylde den rene Fornuft og har studeret Filosoferen Kant; han er min Mand.“

„Nu vel,“ svarede Præsten, „saa kunne vi jo tale lidt om denne Deres Filosof, hvis De ikke har noget imod det.“

De talte nu sammen en Stund, og Præsten forstod, at den unge Mand virkelig havde læst en Del af Filosofen Kants Bøger.

„Men,“ sagde Præsten, „nu have vi talt om denne Filosof; jeg hender en anden Mand, som ogsaa har talt meget om Mennekelivet og sagt, hvorledes det skal leves til Gavn og

Glæde. Jeg kommer til at huske et Ord af ham, som jeg skal nævne for Dem. Har De noget imod det?“

„Nei, det kunde være godt ogsaa at høre det,“ mente Patienten.

„Ja, den Mand jeg tænker paa, har blandt Andet sagt: 'Som I ville, at Menneskene skulle gøre mod eder, ligesaa gøre I og mod dem!' Hvad synes De om den Filosof? Og hvor engang, kjære, unge Ven, kan De sige, at De har handlet derefter i hele Deres Liv? Nu staar De snart paa Dødens Tærskel, og da pleier man ikke at slaa sig til No med Indbildninger og Omsvøb, vel?“

Den Syge saa en Stund med sine feberglinjende Line paa Præsten, saa stammede han:

„Nei, det har jeg ikke gjort.“

„Det er sørgeligt,“ sagde Præsten, „da har De handlet meget usornuftigt, og De vil neppe faa det Bedste tilsidt.“

Derpaa rakte han den Syge Haanden og gik.

Et Par Dage efter traadte Præsten igjen ind i den samme Sal. Han gik fra Patient til Patient og talte med dem. Men da han kom til den unge Mand's Seng, gik han forbi denne.

„Kommer De ikke til mig?“ spurgte den Syge.

„Nei,“ svarede Præsten, „jeg kan jo ikke have noget at sige Dem; De ved jo allerede Alt, hvad jeg ved.“

„Na, kjære Sr. Pastor, kom dog og tal lidt med mig. Jeg har, siden De var her sidst, ikke haft No paa mig, og jeg har heller ikke kunnet sove. Jeg har gjort meget forkert i mit Liv, ja gjort det, som var ondt.“

„Saa?“ spurgte Præsten.

„Ja jeg har gjort megen Uret i Verden. Og jeg har gjort Synd imod mine Forældre og bragt Sorg over dem! Jeg skiltes fra dem i Brede; de vilde saa nødig, at jeg skulde rejse, men jeg gjorde det paa Trods, og nu maa jeg — dø.“

„Leve Deres Forældre endnu?“ spurgte Præsten.

„Jeg ved, at min Moder lever; men jeg har ikke skrevet til hende.“

„Nu, hvis De sufter det, skal jeg skrive til Deres Moder og sige hende, at De beder om hendes Tilgivelse?“

„Ja hvis De vil gjøre det,“ svarede han med mat Stemme. Præsten skrev straks, medens han sad ved Sengen, til den Syges Moder og læste Brevet op for ham. „Kjære unge Ven,“ sagde han derpaa, „jeg har for Deres Skyld i disse Dage læst lidt i Deres Filosofs Bøger, og der har jeg læst paa et Ord, som De maaske ikke kjender; skal jeg sige Dem det?“

„Ja, gjør det.“

„Ser De, Deres Filosof sagde en Gang: 'Af de tusinde Bøger, jeg har læst i mit Liv, har intet Ord gjort

mig saa godt og trøstet mig saaledes som det Ord: 'Naar jeg end skal vandre i Dødens Skugges Dal, vil jeg ikke frygte for ondt; thi du er med mig; din Stjep og din Stav, de skulle trøste mig.' — Ser De, nu er De nær denne Dal, og De har dog ikke det, som ret kan trøste Dem. Hvad siger De om dette Ord?“ vedblev Præsten.

„Ja, det er stort; hvor staar det?“

„Jeg skal læse det for Dem.“

Og Præsten læste nu den treogtyvende Davids Psalme. Derefter talte han til den Syge om den gode Hyrde, om hans Gjerning iblandt Menneskene og om hans Kjærlighed og Magt, og det blev et velsignet Ord baade om Synd og om Naade. Men det bedste var, at den Syge lyttede, som han maaske aldrig i sit Liv havde lyttet. Da Præsten sluttede, udbrød han: „Det var godt at høre! Maa jeg laane den Bog; jeg vilde saa gjerne læse lidt mere i den?“

„Ja, det maa De“, svarede Præsten.

Og siden fandt han den Syge stadi med Bibelen hos sig, og han lyttede begjærlig til Ordet om den gode Hyrde, hvilket Præsten lagde frem med Alvor og i Kjærlighed. Og den unge Mand fik nu en anden Livsvisdom, ikke længer i menneskelige Ord og Talemaader, men i Jesu Kristi Tro. Nu blev Livet i Kristus med Syndernes Forladelse hans Trøst og Glæde. Kort efter døde han med Tak til den gode Hyrde, som var bleven hans Trøst og Haab, hans Liv og Glæde.

Saaledes fik denne unge Mand noget at støtte sig til, der holdt selv i Døden. Da Alt brast for ham, fandt han Frelseren, den gode Hyrde. — Men hvorledes er det med dig, min Læser? Har ogsaa du fundet din Frelser og ser i ham dit Hjertes Et og Alt? Hvad er din Trøst, dit Haab, din Glæde?

To Erobrere.

Betragt det Barn, som den 15. August 1769 blev lagt i en Vugge i Naccio! Det er en Erobrer. End nu medens han er ganske ung, dreier alle hans Tanker sig kun om Krigsvæsenet; de Lege, han drager sine Kamrater med i, ere altid Velsiringer og Fegtninger; han ansøger dem, de adlyde. I Tankerne er han allerede General. Tyve Aar senere har Napoleon gjort Felttogene i Italien og Expeditionen til Ægypten. Snart er han Keiser i Frankrig, og han drømmer om Verdens Herredømme! Hans Seiersgang gaar gjennem Europa, fra Gibraltar til Moskva. Endelig ndaander han paa St. Helena efter et Nederlag ligesaa ufort som hans Seire. Hans Maal havde været Verdensherredømme, og for at naa dette

havde han ikke sket nogen Anstængelse, ikke frygtet nogen Fare, ikke sparet noget Liv: en Million Soldaters Liv blev udgydt for Tilfredsstillelsen af hans Egentjærlighed. For ham var Keiserdømmet Krigen.

Hvad er der bleven tilbage af hans Erobringer: Intet undtagen Tårer, Had og Edelaggelse.

Gaa saa 1900 Aar tilbage og se det Barn, som blev lagt i en Krybbe i Bethlehem. Ser jer du ogsaa en Erobrer. Det er Menneskenes Søn. Han er berøvet al sin Herlighed; han er kommen for at leve og lide imellem Menneskene. Endnu Barn paa 12 Aar vare hans Tanker fuldt optagne af dette ene: „At være i sin Faders Gjerning,“ og denne Gjerning er Verdens Frelse. Jesus er kommen ofr at forlige os med Gud, udsone vore Synder, fejre ved sin Kjærlighed i vore gjenstridige Hjæter og gjenerobre Verden. Han ved, at han kun kan opnaa dette ved at ofre sit Liv, og han gaar med faste Skridt og uden Betænkning Døden imøde. Han har kun opofret et eneste Liv, og det var hans eget. For ham var Korset ikke en Overraskelse eller et Nederlag, men det var Fuldeelsen af hans Plan. Napoleons Død paa St. Helenas Klippe var Sammenstyrningen af hans Døgnkeiserdømme; Jesu Kristi Død paa Golgathas Klippe var hans Sags Seir og hans Storheds Grundvold. Og fra det Zieblig vorede hans Rige fra Dag til Dag. Trods den frygteligste Modstand har det faaet omstyrtet den gamle Verden og udbreder sig nu til Jorderigs Ender.

Og dog har aldrig nogen Erobrer været saa fredelskende. Til hans Herredømme passer fuldkomment det berømte Ord: Keiserdømmet er Freden.

Han har stiftet Fred (Kol. 2, 20), Fred med Gud, Fred med Mennesker, Fred i Hjærterne. Han giver Fred (Joh. 14, 27). Hvordan udfører han da sine Erobringer?

Han mangler endnu en af sine Underjaatter. Det er dig — dig, for hvem han er død. Han længes efter dig — han elsker dig, han begjærer dig. Han kunde knuse dig med Magt — men nei, Fredens Første er dig nær som en Tigger; han hviler dig ind i Fret: „Mit Barn, giv mig dit Hjerte!“ Han venter paa dig, han viser dig sit Kors og siger: „Se, dette har jeg gjort for dig!“ — Hvad vil du svare ham?

Udtal dog endelig en Gang dette „Ja“, som vil frelse dig og give dig helt til ham!

Man fortæller, at Astenen efter et Slag, da en Løve var kaldet til Antilancan og undersøgte et Saar ved Hjertet paa en af Napoleons Soldater, sagde denne: „Se dybere ind, og De vil finde Keiserens Billede.“

Naar Napoleon saaledes kunde leve i sine Soldaters Hjerte, hvad kan saa ikke Jesus? Hvilken vidunderlig Forvandling vil der ikke være foregaaet med dit Liv, naar du kan sige:

Se dybere ind, gaa til Bunden af mine Tanker, af mit Hjerte, af mine Bevæggrunde, af mine Handlinger, a fuit hele Basen, og du vil finde Jesus, min Frelser, min Konge, han som har givet mig Freden.

Herren kan endnu gjøre Under.

I den sidste Halvdel af forrige Aarhundrede boede paa Vestkysten af Schleswig en velhavende Kniplingskjøbmand, en retskaffen Mand, som havde en from og gudfrygtig Hustru, en Datter og tre Sønner. Den ældste af disse Sønner røbede tidlig usedvanlige Anlæg, og Forældrene besluttede derfor at lade ham studere, hvortil Gutten havde stor Lust. Modereren især glædede sig til, at Sønnen skulde forkynde Guds Ord.

Lige ved Soveværelset havde hun et lidet Klædeskammer. Hun kaldte dette sit „Bedekammer.“ Der stod en liden Pult med Skammel foran. Derind gik hun Morgen og Aften, lukkede Døren og bad til sin Fader som er i Lørdom; der bad hun for sin Søn og for hans Fremtid.

Faderen mente, at han uden Bænkeskelighed kunde bære Omkostninger ne ved Sønnens Uddannelse. Men pludselig forandrede de økonomiske Forhold.

Som Kniplingskjøbmandene i hans Egn pleiede at gjøre, sendte han hvert Aar en paalidelig Mand med Kniplinger for mange tusende Daler til forskellige Lande. Et Aar sendte han en reisende til Norge, og han ventede en stor Fortjeneste paa sine Varer. I Begyndelsen fik han gode Efterretninger, men pludselig udeblev de. Der henteb en lang Tid, og Kjøbmanden kunde ikke mere følge for sig, at enten der var tilstødt hans reisende en Mykke, eller ogsaa var han bedraget. Da hans hele Formue stod paa Spil, besluttede han endelig at drage til Norge for at erfare, hvad der var blevet af hans Giendele.

Reisen var dengang besværlig. I Begyndelsen kunde han følge Sporene; lidt efter lidt tabte han dem, og endelig maatte han opgive Efterfølgningen og vende tilbage som en ruineret Mand. Den fromme Hustru søgte Trøst i sit Bedekammer og styrkede sin Mand.

Manden var imidlertid ikke fremadtil at forhætte Kniplingskjøbmanden, fordi den fordrede betydelige Udlay, men levede af sin lille Jordlav, hvorpaa han kunde føde 4 Aar. Da de var arbejdsløse og uopkomne, havde de sit angstfulde Udseende; men deres Udgifter for den ældste Søn

var smaa. De gav dog ikke Tanken op, hvortil særlig Moderens Forsikring bidrog, at Gud vilde høre hendes Bønner.

Gutten fik Undervisning hos Klokkeren, senere paa en Skole i Nærheden, hvor Skolepengene var smaa. Dog var Betalingen liden, saa var ogsaa Undervisningen tarvelig. Men Gutten hødede derpaa med sin Alid.

Da han var voksen, jagde han til sine Forældre, at han nu maatte til Univeritetet for at naa sit Maal. Men Faderen manglede de nødvendige Midler dertil. Han forestillede sin Hustru, at det umulig kunde gaa an at sende Sønnen til Kiel uden Penge. Men hun stod fast derpaa, at han skulde rejse i Guds Navn, der vilde nok komme Hjælp. Hun havde selv under Bøn og Taarer ijet de simple Klæder, som han skulde have med. Udgifterne til Hjælp var ingen. Det lakkede til Tiden, da Forlæsningerne skulde begynde, og hans Afreise blev fastsat. Dagen før Afreisen var en Prøvelsens Dag for Familien.

Alle Faderens Forsøg paa at slaffe Penge, var forgæves; og selv Moderens Tillid begyndte at vikle. Om Aftenen sad Faderen fuld af Bekymring i den lille Stue; Børnene sad stille og nedslaaet om ham; de vidste vel, hvad der tungede paa ham. Modereren derimod var affides. Hun var i sit Bedekammer. Paa sine Kne knæpede hun en haard Jakobs-kamp med Gud. Intet menneskeligt Die saa hendes Taarer, intet Menneske hørte hendes Bøn og Sufte.

Men Faderens Hjerte var ikke troende. De lagde sig til Hvile, Faderen med bekymret Hjerte, Modereren glad og tillidsfuld.

Med glædelstraalende Ansigt traadte Modereren ind til sine og sagde:

„Var ved godt Mod, Gud har hørt min Bøn og vil hjælpe!“

Den følgende Morgen kom et Brev fra Holland til Faderen, ledsaget af en ikke ubetydelig Pengesum. Brevet var fra den reisende, der for flere Aar tilbage var rømt, og indeholdt den Tilstaaelse, at han havde ladet sig forlede til at rømme med alle Pengene. Skjont fatter for Paagribelse havde han dog lidt meget af Samvittighedsnaag. Det havde ikke været ham muligt at kunne erstatte Tabet, men han vilde dog lette sin Samvittighed ved at oversende, hvad han kunde saa sammen. Han lovede at sende mere, naar det var ham muligt.

Da Brevet med Pengene kom, knæst Faderen i Orade, men Modereren jublede.

„Der Peter,“ sagde Faderen, idet han rakte Sønnen Pengene, „tak dem, Gud har sendt dig dem..“

Sønnen rejste samme Dag til Kiel og blev indskrevet som Student. Senere bestod han teologisk Eksamen med Udmerkelse. Den fattige Gut døde i Aaret 1831 som Biskop over Vaaland — Falster Stift, efter at han havde været Biskop i nær paa 30 Aar.

HOTEL DIRECTORY.

Vi anbefaler vore Venner at benytte sig af følgende Hoteller, naar de er paa Reiser:

Tacoma.

HOTEL GORDON
1305½ Pacific Ave. Tacoma
Rum per Dag, Uge eller Maaned
THOS. L. HOLMES, Prop.

Spokane.

When in Spokane stop at
Hotel Alger
Opposite N. P. Depot
Transients a Specialty
Free baths.
New York.

LUTHERSK PILGRIM-HUS
No. 8 State St., New York.
Närmeste Hus ved det nye Landingssted for Emigranter
Kristeligt Herberg for Indvandrere og andre Reisende.
Pastor E. Petersen, Emigrantmissionär, träffes i Pilgrim-Hus og staar Emigranterne bi med Raad og Daad.

Lien's Pharmacy
Scandinavisk Apotek.
Ole B. Lien. Harry B. Selvig
DRUGS, CHEMICALS,
TOILET ARTICLES,
Recepter udfyldes nøiagtig
M. 7314 1102 Tacoma Ave

DR. F. S. SANDBERG
Norsk Læge og Kirurg
Specialist i Børnesygdomme.
Kontor 311-312-313 Sunset Block
BELLINGHAM, WASH.
Office Phones: Main 322; A 512
Res. Phones: Main 321; A 570

Dr. E. J. Torrey; Practice limited to diseases of Eye, Ear, Nose and Throat; Glasses fitted. Red Front Bldg., Bellingham, Wash.

J.T. WAGNESS
PHOTOGRAPHER
Latest and up to date work
STANWOOD Wash.

OTTO COLTOM & CO.

General Merchant
HARDWARE AND FURNITURE
Phone Line 1607 Custer, Wash.

DRS. J. W. & H. D. RAWLINGS
Tandläger

317-318 Warburton Bldg.
Telephone Main 5195
Cor. C & 11th Sts., Tacoma Wash

Oplag fra Luther Publ. House.

Steamship Agency
Biletter paa alle første Klasses Linier
VISELL & EKBERG
1308 Pacific Avenue
Tacoma — Wash.

Scandinavisk
Begravelsesbureau
Telefon Main 7745 Home A 4745
LYNN & HAUGEN
915 Tacoma Ave.

Student - Supplies
of all Kinds
Vaughan & Morrill Co.
926 Pac. Ave., Tacoma, Wn.

Alterbilleder Portraetter og Landfabs malerier udføres godt og billigt. Alt Arbejde garanteres. 17 Aars Erfaring. De bedste Anbefalinger høves. Skriv efter Katalog i
Arne Berger, Artist.
544 Wash. Str., Portland, Oreg

ENGER & JESDAHL
Klædeshandlere
Er det norske Hovedkvarter i Everett
1618 Hewitt Ave.

W. H. Mock & Sons
Professional Funeral Directors and Licensed Embalmers
PHONES - - Office Main 126
Residence - } Red 3681
Main 2812
Undertaking Parlors and Chapel, Maple Block, 1055 Elk St. Bellingham, Wn

W. & E. Schmidt Co
308 THIRD STREET,
MILWAUKEE, WISCONSIN
Skriv efter vor Katalog af Alterbilleder, Kors, Udfestager, Alterbilleder, Tabefanter, Salmelabier, Altere, Prædikestole og Kirkestole. Skriv navn til os.

C. C. MELLINGER
Begravelses-Direktör
Scandinavisk og Tysk Tale:
Phones Main 251. Home A 1151
410-112 Tacoma Ave. Tacoma, Wash.

„Pacific Herald.“

A Religious Weekly,
Kristeligt Ugeblad udgivet af Prestefor-
søneren for Pacific Distrikt af den
Noriske Synode ved en Komite.

Entered as second-class matter
November 6, 1908, at the post of-
fice at Tacoma, Wash., under the
Act of March 3, 1879.”

Alt vedrørende Redaktionen ind-
sendes til N. O. Bjerke, 1818 Dono-
van Ave., South Bellingham, Wash.

Alle Nyheder, Bekjendtgørelser og
Notiser indsendes til „Pac. Herald“
News, Puget Sound Posten, Ta-
coma, Wash.

Alt vedrørende dette Blads Forret-
ning besørges af Post. S. M. Tjer-
nagel. Breve adresserede „Pacific
Herald“, Stanwood, Wash., vil naa
ham.

Bladet koster

For Maret\$.75
For Maret til Canada..... 1.00
For Maret til Norge..... 1.00

Adresse: Stanwood, Washington.

Livets Maal.

Hvad skabtes, hvad fødtes du Menne-
ske til?

Hvorfor blev Livet dig givet?
Var det for at du som en ussel Træl
skal siddes for at opholde Livet?

Eller var det maasse, for at du den
Stund,

Du deltog i Livets Jærden,
Dig skulde fornøje af Hjertensgrund
Og nyde i fulde Drag Verden?

Eller var det maasse for at samle
Skat

Af Rigdom, ja Guld i Dyrger?
Som dig dog ei hjælper i Gravens
Nat,
Naar Muldet din Kiste betynger.

O nei, du Menneſke, dertil dog ei
Gud gav dig Livet herude;
Men kun for at tro du Saligheds Bei-
At vandre er hjertelig rede.

Vi alle har faaet et Kald fra Gud,
En herlig Gjerning at gjøre;
Vor Gjerning den er: efter Herrens
Bud
Til Saligheds Sjæle at føre.

Som Sædemænd alle Gud kaldte os
til:

Guds Ord, den livsalige Kjerne,
At saa for Alle, saa Hjertet vil
Modtage det villigt og gjerne.

O Menneſke! stræk da at saa Guds
Sød;

Thi Muldjord overalt findes;
Og Arbeidslønnen, som det er værd,
Du faar i Sjæle, der vinder.

J. Sjøe.

Troen og Bantroen.

(Af Franciscus Bierlings Fortæller
til det nye Testaments
Kapitlet.)

Bantroen er alle Synders rette
Mod, hovedstykke og Moder; Troen
derimod er en god Gjerning, i hvil-
ken alle gode Gjerninger er skjulte
og indbefattede, og saaledes er den en
Silde til alle Dyrer. Og hvor ikke
den sande Tro er, der er Himmelen
tilluftet, og helvede opluftet, der er
intet andet end Unaade, Brede, For-
dømmelse og evig Ild. Og om Men-
neſkene besad alle Patriarkers, Pro-
feters, Apostlers og Martyrers Vis-
dom og gode Gjerninger, om disse
gode Gjerninger end var saa mange
som Stjernerne paa Himmelen, som
Sand ved Havet, som Blade paa Træ-
erne, og som der er Græsstraa i Ver-
den, ja om en endog for Guds Skyld
bortgav tusende Keiserdømmer og lod
sig dræbe, og han satte sin Tillid til
disse sine Gjerninger, men ikke troede
paa den Herre Jesus Kristus, og ikke
fattede sin Tillid til Guds Barmhjer-
lighed og Jesu Kristi Fortjeneste, saa
kunde han dog ikke blive salig; hvor
derimod Troen paa Kristus er, der er
alle Synder tildækkede, forladte og
forglemte, der er Naade, Retfærdig-
hed og Salighed, der staar Himmelen
aaften, der smiler Gud og alle Engle,
der er Gjernerne Gud velbehage-
lige, om de end er svage og ringe.
Thi det staar engang fast: Hvo som
tror paa Kristus, skal ikke fortæbes,
men have et evigt Liv; men hvo som
ikke tror, er allerede fordømt og har
ingen Del i Guds Rige. Saa lad os
nu allermeſt bede den Helligaand om
den rette Tro; lad os ogsaa høre
Guds Ord; da vil han give os Troen
og forøge den, og vil ogsaa lade os le-
ve i den, indtil vi har overstridt den
timelige Død. A. S.

Hos dig er Forladelse.

(Af Sogneprest S. N. Sauge.)

„Hos dig er Forladelse, forat du
maa frygtes,“ siger allerede den
gamle Sanger i den 130te Salme.
Og dog er denne Sammenligning
mellem Syndsforladelse og Guds-
frygt noget af det, som Menneſkene
har vanskeligt for at forstaa. Om
det hed: Vær gudfrygtig, saa skal
dine Synder forlades dig, saa vilde
der ingen Vanskelighed være ved
Forstaaelsen; men naar Gud siger:
„Jeg forlader dig dine Synder for-
at du skal blive gudfrygtig,“ saa
vinger det for mange som en usor-
staaelig Tale. Na, — vil de sige —
er det jo ganske naturligt, at det
gaar, som det gif den ubarmhertige
Bedtjener. Den, som soar sin Synd
tilgivet, uden paa nogen Maade selv

at have fortjent det eller gjort noget
dertil, han vil ikke føle sig drevet til
nogen alvorlig Kamp mod Synden.

Gud ved, at det forholder sig an-
derledes. Aldrig er nogen sand
Gudsfrygt kommet istand for at for-
tjene Syndsforladelsen. Det som paa
den Maaden kommer istand er ud-
vortes Gjerningshellighed og Hyf-
leri. Selv om jeg gjør et oprigtig
Forsøg paa at være Gud til Behag i
den Forventning, at han paa den
Maade skal lade sig bevæge til at til-
give mig mine Synder, vil det vise
sig, at det oprigtige Forsøg falder
ufølgelig ud. Der blir ligesaa lidt
Varme og Tro i min Bøn, som der
blir sand Kjerlighed i mit Liv. Den
Gud, jeg faar at gjøre med, er og
blir mig fremmed, fordi min Synd
hele Tiden skiller mig fra ham, den
hellige.

Gud ser og ved, at han ikke Syn-
den komme bort, blir det aldrig Al-
vor af. Det Menneſke, som Gud ser
ger, vil ligesaa fuldt som det Men-
neſke, der søger Gud, altid forgyves
blive søgt og søgt, saalange Syn-
dens vældige Skillemur staar hin-
drede imellem. Derfor begynder
Gud med at tilgive Synden.

Han gjør det i Sandhed, forat han
maa frygtes. Var dette ikke hans
Maal, vilde der ingen sand Kjerlig-
hed være i hans Syndstilgivelse.
Hvad hjalp det et Menneſke at faa
Forladelse for sin Synd, hvis han il-
ke kom i Samfund med Gud derved.
Da blev han jo alligevel i Synden,
saaledes som det gif med den u-
barmhertige Djener.

Han var ikke nogen god Mand;
men det hindrede ikke Gud fra helt
at tilgive ham. Det hindred aldrig.
Det er altid virkelige Syndere, som
tilgives; thi det er dem, som trænger
Tilgivelsen, fordi de vil ikke ind i
Samfundet med Gud. Og da blir de
jo i Synden, og da slipper de ikke
ind.

Det er ikke, at Gud tager tilbage,
hvad han gav; men det er dette, at
hans Gave aldrig blev modtaget.

Hvad Skriften forstaaer ved Ordene: Lov, Synd, Naade, Tro, Ret- færdighed, Kjød, Mand og deslige.

(Af Dr. Luthers Fortælle til Romer-
brevet.)

Ordet Lov maa du her ikke forstaa
efter menneskelig Vis, at det er en
Værdom om, hvilke Gjerninger man
skal gjøre eller lade, saaledes som det
gaar til med Menneſkenes Love, hvor
man gjør Lovens Fyldest med Gjær-
ninger, om end Hjertet ikke er med.
Gud dømmes efter Hjertets Grund;
derfor gjør hans Lov ogsaa Krav paa
Hjertets Grund og lader sig ikke nøje

med Gjerninger, men straffer meget
mere de Gjerninger, der ikke ere
gjorte af Hjertets Grund, som Hyf-
leri og Løgne. Derfor hedde alle
Menneſter Løgnere i Ps. 116, 11.,
fordi Ingen holder eller kan holde
Guds Lov af Hjertets Grund; thi
Enhver finder hos sig selv Møgt til
det Gode og Lyst til det Onde. Hvor-
der nu ikke er en frivillig Lyst til det
Gode, der er Hjertets Grund ikke
med Guds Lov; der er da visjelig og-
saa Synd, og man har fortjent Brede
af Gud, om end mange gode Gjær-
ninger og et ærbart Levnet vise et
udvortes Skin.

Derfor slutter St. Paulus i Rom.
2, 13, at Jøderne alle ere Syndere,
og siger, at alene Lovens Gjærere ere
retfærdige for Gud. Dermed vil han
sige, at Ingen med Gjærninger er Lo-
vens Gjærere; men han siger meget
mere saaledes til dem: Du lærer, at
man ikke skal bedrive For, og du be-
driver For. Ligesaa: I det du døm-
mer en Anden, fordømmer du dig
selv; thi du, som dømmes, gjør selv
det Samme. Som om han sagde:
Du lever udvortes smukt i Lovens
Gjærninger og dømmes dem, der il-
ke leve saaledes, og du ved at lære
Enhver; du seer Skjæven i den An-
dens Zie, men Vælken i dit eget Zie
bliver du ikke var.

Thi om du end holder Lovens ud-
vortes med Gjærninger af Frygt for
Straf eller af Attraa efter Beløn-
ning, saa gjør du dog Alt uden fri-
villig Lyst og Kjerlighed til Loven
og derimod med Møgt og Tvang; du
vilde hellere gjøre anderledes, naar
Loven ikke var. Deraf følger da, at
du af Hjertets Grund er Loven
fjendsk. Hvorledes rimer det sig da,
at du lærer Andre ikke at stjæle, naar
du i Hjertet selv er en Tyv og gjær-
ne ogsaa var det i Gjærning, naar du
turde? Skjønt heller ikke den udvort-
tes Gjærning i Længden udebliver
hos saadanne Hyflere. Altsaa lærer
du Andre, men ikke dig selv; ved hel-
ler ikke selv, hvad du lærer, og har
heller ikke endnu nogeninde forstaaet
Loven. Ja, dertil gjør Loven ogsaa
Synden overflødige, som Paulus
siger, Rom. 5, 20, saaledes at Men-
neſket kun bliver den mere fjendsk, jo
mere den fordrer af de Ting, hvortaf
det Intet kan holde.

Derfor siger han, Rom. 7, 14: Lo-
ven er aandelig. Hvis Loven var le-
gentlig, saa kunde den fyldestgøres
med Gjærninger; men nu, da den er
aandelig, gjør Ingen den Fyldest,
uden at Alt, hvad du gjør, Her af
Hjertets Grund. Men et saadant
Hjerte giver Ingen uden Guds Naad,
der gjør Menneſket Lovens lig, saa at
det af Hjertet faar Lyst til Loven og
derefter gjør Alt, ikke af Frygt eller
Tvang, men af et frivilligt Hjerte.
Saaledes er Loven aandelig, idet den

vil elskes og opfyldes med et saadant aandeligt Hjerte og fordrer en saadan Mand. Hvor denne Mand ikke er i Hjertet, der forbliver Synd, Ulyst og Fjendskab mod Loven, som dog er god, retfærdig og hellig.

Derfor væn dig nu til den Tale, at det er en meget forskellig Ting at gjøre Lovens Gjerning og at opfylde Loven. Lovens Gjerning er Alt, som Mennesket gjør eller kan gjøre af Loven af sin frie Villie og sine egne Kræfter. Men fordi der under og ved Siden af saadanne Gjerninger forbliver i Hjertet Uvillie og Lovens Tvang, saa ere alle saadanne Gjerninger forgjæves og til ingen Nytte. Det mener St. Paulus, naar han siger, Rom. 3, 20: Intet Menneske kan ved Lovens Gjerninger blive retfærdiggjort for Gud. Deraf seer du nu, at Skolastikerne og Sofisterne ere Forsjøre, naar de lære, at man ved Gjerninger kan berede sig til Raaden. Hvem kan med Gjerninger berede sig til det Gode, naar han ingen god Gjerning gjør uden Ulyst og Uvillie i Hjertet? Hvorledes skal den Gjerning kunne behage Gud, som sker af et modstræbende og uvilligt Hjerte?

Men at opfylde Loven er at gjøre dens Gjerninger med Lyst og Kjærlighed og frivilligt, uden Lovens Tvang, at leve gudeligt og vel, som om der ikke gaves nogen Lov eller Straf. Men en saadan Lyst af frivillig Kjærlighed giver den Hellige Mand i Hjertet, som Paulus siger, Rom. 5, 5. Men Manden skienkes ikke uden alene i, med og ved Troen paa Jesus Kristus, som han siger i Fortællingen. Saaledes kommer Troen ikke uden alene ved Guds Ord eller Evangelium, som prædiker Kristus, at han er Guds Søn og Menneske, er død og opstanden for vor Skyld, som han siger Rom. 3, 25; 4, 25; 10, 9.

Deraf kommer det, at alene Troen gjør retfærdig og opfylder Loven. Thi den bringer aanden formedelst Kristi Fortjeneste. Men Manden giver Hjertet en frivillig Lyst, saadan som Loven fordrer: saaledes komme da de gode Gjerninger af Troen selv. Det mener Paulus, Rom. 3, 30, efterat han har forkastet Lovens Gjerninger, saa at det lyder, som om han vilde ophæve Loven formedelst Troen. Nei, siger han, vi stadfæste Loven formedelst Troen, det er, vi opfyldte den ved Troen.

Synd hedder i Skriften ikke blot den udbortes Gjerning med Legemet, men al den Virksomhed, som i Forbindelse dermed næres og bevæger sig for at overkæmpe den udbortes Gjerning, nemlig Hjertets Grund med alle Kræfter. Ligesaa betyder Ordet gjøre, at Mennesket falder ganske hen i Synden og begaar den. Thi der sker ingen udbortes Syndens Gjerning, uden at det hele Menneske gjør

den med Legeme og Sjæl. Og isærdeleshed ser Skriften ind i Hjertet og paa al Synds Rod og Hovedkilde, som er Vantroen i Hjertets Grund. Ligesom altsaa Troen alene gjør retfærdig og bringer Manden og Lysten til gode udbortes Gjerninger, saaledes synder alene Vantroen og opvækker Kjødets og Lystens til onde udbortes Gjerninger, ligesom det skete med Adam og Eva i Paradis, 1 Mos. 3, 6.

Derfor kaldes Kristus alene Vantroen Synd, idet han siger, Joh. 16, 8: Manden skal overbevise Verden om Synd, fordi de ikke tro paa mig. Derfor er det ogsaa, at der; førend gode eller onde Gjerninger fremkomme som de gode eller onde Frugter, først maa findes i Hjertet Tro, eller Vantro som al Synds Rod, Saft og Grundkraft, som derfor ogsaa i Skriften kaldes Slangens Hoved, som Kvindens Sæd, Kristus, maa sønderknuse, saaledes som det blev Adam forjætted, 1 Mos. 3, 15.

Mellem Raade og Gave er der den Forskjel, at Raade egentlig betyder Guds Indsigt og Gavn, som har hos sig selv har til os, af hvilken han bliver bevæget til at udse i os Kristus og Manden med hans Gaver; ligesom dette bliver klart af Rom. 5, 15, hvor han siger: Raade og Gave ved det ene Menneskes, Jesu Kristi Raade osv. Skjont nu vel Gaverne og Manden daglig tiltage i os og dog ikke ere fuldkomne, saa at der altsaa endnu bliver onde Lyster og Synd tilbage i os, hvilke stride mod Manden som Paulus siger Rom. 7, 19 ff. og Gal. 5, 17, og som Striden mellem Kvindens Sæd og Slangesæden ogsaa er forkyndt i 1 Mos. 3, 15, saa gjør dog Raaden saa Meget, at vi for Gud bliver regnede for ganske fuldkomne retfærdige. Thi hans Raade deler og udtykker sig ikke, ligesom Gaverne gjøre, men optager os ganske og aldeles i hans Indsigt for Kristi, vor Forbeders og Midlers, Skyld, og fordi Gaverne ere begyndte i os.

Saaledes forstaaer du da Rom. 7, 15, hvor Paulus endnu anklager sig for at være en Synder og dog i 8 Kap. siger, at der ikke for de ufuldkomne Gavers og den ufuldkomne Mandes Skyld er nogen Fordømmelse for dem, som ere i Kristus. For det endnu ikke døde Kjøds Skyld ere vi endnu Syndere; men fordi vi tro paa Kristus og have Troens Begyndelse, er Gud os saa gunstig og naadig, at han ikke vil agte eller dømme saadan Synd, men handle med os efter Troen i Kristus, indtil Synden bliver dødet.

Tro er ikke den menneskelige Indbildning og Drøm, som Meget anse for Tro. Og naar de da se, at der ikke følger nogen Forbedring i Verden eller nogen gode Gjerninger, og dog høre Meget og frume tale Meget om Troen, falde de i Vildfarelse og

sige, at Troen ikke er nok, man maa ogsaa gjøre Gjerninger, dersom man skal blive from om jalg. Dette kommer deraf, at naar de høre Evangeliet, saa fare de frem og gjøre sig af egne Kræfter en Tanke i Hjertet, som siger: Jeg tror; det anse de da for en ret Tro. Men ligesom det er en menneskelig Indbildning og Tanke, som aldrig gaar til Hjertets Grund, saaledes virker den heller Intet, og der følger ingen Forbedring derpaa.

Men Tro er en guddommelig Gjerning i os, som forvandler os og føder os paany af Gud, Joh. 1, 13, og døder den gamle Adam, gjør os til ganske andre Mennesker af Hjerte, Sinde og alle Kræfter og fører den Helligaand med sig. Ja, Troen er en levende, virksom, dristig, magtig Ting, saa at det er umuligt, at den ikke uden Afslættelse skal virke det Gode. Ikke heller spørger den efter, om man skal gjøre gode Gjerninger; men førend man spørger, har den gjort dem og er altid i Virksomhed. Men den, som ikke gjør saadanne Gjerninger, er et Menneske uden Tro, som samler og seer omkring sig efter Troen og gode Gjerninger og ved hverken, hvad Tro eller gode Gjerninger ere, men dog med mange Ord vaajer og sladderer om Tro og gode Gjerninger.

Tro er en levende, frimodig Fortrosthed til Guds Raade, saa vis, at man tusinde Gange skal dø derpaa. Og denne Fortrosthed til og Erkendelse af den guddommelige Raade gjør En glad, freidig og vel tilmode for Gud og alle Skabninger, hvilket den Helligaand virker i Troen. Deraf bliver Mennesket villigt og faar Lyst til uden Tvang at gjøre enhver Godt, tjene enhver og lide Altsaa, Gud til Behag og Lov, som har bevist ham saadan Raade; saa at det er umuligt at skille Gjernerne fra Troen, ja ligesaa umuligt, som Forbrænding og Lys kan skilles fra Ilden. Derfor tag dig iagt for dine egne Tanker og for unyttige Snakkere, der ville være floge til at dømme om Troen og gode Gjerninger og dog ere de største Taaber. Ved Gud, at han virker Troen i dig, ellers bliver du vel i Evighed uden Tro, hvad du saa end vil eller kan finde paa at gjøre.

Retfærdig er nu en saadan Tro, og den kaldes Guds Retfærdighed eller den Retfærdighed, som gjælder for Gud, fordi Gud giver den og regner den for Retfærdighed for Kristi vor Midlers Skyld, og den gjør Mennesket saadant, at det giver enhver, hvad det er skyldigt til. Thi ved Troen bliver Mennesket uden Synd og faar Lyst til Guds Bud; dermed giver det Gud hans Hæder og betaler ham, hvad det er ham skyldigt. Men Menneskene tjener det villigt med, hvad det kan, og betaler

dermed ogsaa enhver. Denne Retfærdighed kan Natur, fri Villie og vore Kræfter ikke tilveiebringe. Thi ligesom Ingen kan give sig selv Troen, saaledes kan han heller ikke borttage Vantroen. Hvorledes vil han da borttage en eneste, endog saa den mindste Synd? Derfor er det, som er udenfor Troen, eller som sker i Vantro, Rom. 14, 23, Altsammen falskt, Sylleri og Synd, det maa nu end glimre saa meget det vil.

Kjød og Mand maa du her ikke forstaa saaledes, at Kjød alene skal være, hvad der henhører til Ukyndighed, og Mand, hvad der hører til det Andre i Hjertet. Men Kjød falder St. Paulus ligesom Kristus, Joh. 3, 6, Alt, hvad der er født af Kjød, det hele Menneske med Legeme og Sjæl, med Fornuft og alle Sandser, fordi Altsammen hos ham trænger efter Kjødets; saa at du ogsaa ved, at den kaldes kjødlig, der uden Raaden digter, lærer og snakker Meget om høie aandelige Sager, saaledes som du vel kan lære dette af Opregnelsen af Kjødets Gjerninger, Gal. 5, 19, 20, hvor han ogsaa kalder Partier og Avind Kjødets Gjerninger. Og Rom. 8, 3 siger han: Loven var kraftløs formedelst Kjødets; hvilket ikke kan siges om Ukyndighed, men om alle Synder og allermest om Vantroen, som er den allermeist aandelige Laft.

Paa den anden Side skal du ogsaa vide at falde den aandelig, som omgaaes med de allermest udbortes Gjerninger, saasom Kristus, da han påskede Disciplenes Fødder, og Petrus, da han førte Skibet og fiskede; saa at altsaa Kjød er et Menneske, der indvortes og udbortes lever og virker for, hvad der er til Kjødets Nytte og tjener til det timelige Liv, og Mand et saadant, som indvortes og udbortes lever og virker for, hvad der tjener Manden og det tilkommende Liv. Uden saadan Forstaaelse af disse Ord vil du ingeninde forstaa, enten dette St. Pauli Brev (til Romerne) eller nogen Bog i den hellige Skrift. Derfor vogt dig for alle Lærere, som bruge disse Ord anderledes, de være nu hvilke de ville, om det saa end var Hieronymus, Augustinus, Ambrosius, Origenes og deres Lige eller endnu højere Folk.

Gjør ligesaa.

Den bekjendte General Gordon, der virkede i Afrika, siger:

„Jeg beder altid for de Mennesker, jeg kommer til. Det giver mig en forunderlig Indflydelse og Kraft. Naar jeg første Gang gik til en Hødding, som jeg her har bedet for, er det, som der allerede er sket en Forbindelse mellem os.“

Om vi gjorde saa alle, mon der ikke skulde blive mere af Kjærlighed og Fred?

Bort Arbeidsfelt.

Tacoma.

Norman Hagen og Lillie Jensen, begge fra Milton, Wash., ægteviedes den 25de Mars i Pastor Preus' Hjem. Mr. Hagen er Ingeniør og arbejder i Tacoma. De nygifte Hjem vil dog fremdeles vedblive at være Milton. Vi ønsker dem Lykke.

Kvindeforeningen har besluttet at holde Føst 17de Mai.

Tre Begravelser har fundet Sted iblandt vore Folk her og i Dockton de sidste Dage. Miss Marie Sinding, som døde ganske pludselig af Difterit paa Fannie Paddock Hospital blev stedt til hvile den 19de Mars paa Tacoma Cemetery. Hun var ved sin Død 21 Aar gl. og efterlader en sørgende Mor, fire Søstre og tre Brødre, af hvilke alle undtagen en bor i Tacoma.

Evelyn Jennie Rose Johnson, Mr. og Mrs. C. J. Johnsons lille tre Maaneders gamle Barn, døde den 22de Mars og blev begravet den 24. ds. Begravelsen foregik fra Huset, 2514 So. Sheridan Ave., hvor mange Venner var samlet for at vise sin Deltagelse.

Dockton.

Ved Dockton holdtes Sørgegudstjeneste i Mr. og Mrs. Richard Nelsons Hjem Søndag den 21. Deres mindste Barn, Bjørne, blev den Dag stedt til hvile under stor Deltagelse. Mange fulgte med den nok saa lange Vej ud til Gravpladsen, som ligger paa Maury Islands høieste og vakreste Punt. Pastor Preus forrettede. Prof Heimdahl var saa venlig at være Stedfortræder i Tacoma.

En Cemetery Association er dannet herude med Mr. Albert Nelson som Formand. Tanken er at faa den vakre Gravplads, som nylig er kjøbt, indviet til Sommeren. Inden den Tid vil der blive ryddet op adskilligt mere og sat et nyt Gjerde omkring.

To Konfirmander tager Vaaden ind til Tacoma regelmæssig to Gange hver Uge for at læse for Presten. Det er John Edwards og Lina Holland.

Portland.

Den 20 ds. blev Albert Robinson og Christina Anne ægteviede i Prestegaarden. Og den 27 ds. blev Joseph A. Trommald og Amelia Saggund ægteviede i Brudens Forældres Hjem ca. 8 Mil fra Knappa, Ore. Herrens velsignelse følge dem alle Dage!

Den 17 ds. døde Anton Gerde,

som vi visjelig tror, en salig Død, og blev 20 under stor Deltagelse stedt til hvile paa Greenwood Gravlund. Herren vare i Raade med sin Trøst og Velsignelse hos de kjære sørgende efterladte!

D. S.

Judkommet til Masika Missionen.

Everett Kvindeforening . . .	\$25.00
Mrs. A. Thoresen	1.00
Mrs. Peder Nagaard	.50
Mrs. S. Ellensen	1.00
Mrs. G. Vaarley	.50

Total \$28.00

Denne Mission er meget haardt hjemløst. For lidt over et Aar siden døde Mrs. L. V. Brevig, som efter 12 Mars haardt Arbeide blandt Eskimoerne sik Hjemlov. Past. Brevig med Børn kom tilbage derfra sidste Sommer efter 13 Mars Virke deroppe i det kolde Nord og hvor han har døbt 295 Eskimoere, en stor Flok af vilde Hedninger, som har anannet Evangeliet. Nat til Ste Jan. sidstleden brandte Regjeringens Skolehus ned med Orgel som tilhørte vor Mission samt alle Skolebøger, og sidst i Jan. Maaned maatte Mrs. Tornøe, Missionærens Hustru, rejse den lange Vej 90 Mil til Rome for der at søge Lægehjælp efter megen Sygelighed ved vort Barnehjem. Herren trøste og styrke disse vore betrangte Arbeidere og aabne Hjerterne til Hjælp, vi trænger Bidrag.

L. C. Satra,

Komiteens Formand.

* * * * *
 * Forladt. *
 * * * * *
 * En Fortælling *
 * af *
 * Gesba Stretton. *
 * * * * *

I den nedre Del af Normandi langt borte fra Paris og alle større Jærdselsveje, ligger Beboerne endnu nogle Martier tilbage for sin Tid. Deres Hytter og Vaaningshuse er for det meste endnu saaledes som deres Forfædres Tid, med høie Straatag og brede Svalgange, under hvilke deres Arbeidsvogne og Ploge finder tilstrækkelig Plads. Denne Bygningsmaade hindrer dog det klare Solstik saavel som den kjølige, friske Vind fra at trænge ind i Beboelsesrummene, og dog kommer Vinden mile vidt over Land og Sø, fri og ren og uden at føre med sig den flemme Stensfuldreg.

Døre og Dørtolpe forarbejdes endnu af utilhugne Træstammer, hvoraf ikke engang Parken er aftagen, og tungt dreier disse Døre sig i sine Trætapper.

Heste og øvrige Husdyr lever sammen med Beboerne under et Tag;

Vandleddninger har man neppe Anelse om. Noget nyt er hverken at høre eller se, men kun Træskepleielens regelmæssige Slag paa Laaben og unge Piger, som sidder ved Veien, og medens de passer Faarene, har Tønnen i sin Haand og spinder Sør. Kun saa af disse Folk har lært at læse. Hverken Fabriktrøg eller Larm eller isom Travlhed er at spore der. Landets Beskaffenhed saavel som Indbyggerne hindrer ethvert hurtigere Fremfærd.

Selv i Byerne i Normandiet, hvor det bekjendte Kalifotøi væves, gives der kun enkelte Fabrikker, og i disse er Arbeidet endnu ikke som i England indskrænket ved Lov til 10 Timer om Dagen. Folk begynder at arbejde kl. 6 om Morgenen, og først mod kl. 10 om Aftenen hører man dem klapper hjem i sine tunge Træsko. Saaledes er det baade Søndag og Hverdag. Men for en stor Del bliver der ogsaa arbeidet hjemme i Husene med Haandvæv ligesom for en 50 a 60 Aar siden i England. I Landsbyerne findes slet ingen Fabrikker, der arbejdes kun hjemme i Huset, og gaar man gennem Gaden, saa hører man overalt Beberisfyttesen arbejde og ser, hvorledes Mand eller Kone bølser sig over den gammelmands Bævestol, som ofte er stillet op lige ved Vinduet for at opfange enhver Dyststraale, som det lave Tag tillader at trænge ind.

St. Silvin er en af hine stille, fro Verden affondrede Landsbyer i Normandi. Husene ligger uden Orden og Regelmæssighed rundt om Kirken. Der er intet, som fortjener Navn a Gade, blot Gaardsplads og Smug. Men Husene staar tæt sammen, ligesom for at forøge Ildfarligheden, som paa Grund af de høie Straatag allerede før er stor nok.

Enkelte enslige Høtter ligger udenfor denne Klunge af Huse, og dere: udoverhængende Tage er brune af Møls og overgroede af Mos.

Blot de fattigste blandt Indbyggerne har her sit Hjem, saaledes og saa for ikke lang Tid siden den gamle Susanna Perrier.

Hun hørte til de Koner i St. Silvin, som tjente sit Livsophold ved Vadsf; men der var saa af dem; thi naar allerede Beberierne fastede kun lidt af sig, saa blev Vadsfning endnu daarligere betalt og var dertil et meget tungere Arbeide.

I sin Ungdom gjaldt Susanna vidt og bredt for den vakreste blandt de unge Piger; dertil kom, at hun var Pleiesøster til Fru Baronessen, som beboede det forialdne Slot, der saa ikke langt fra Byen i en til den høie, gamle Trær.

Det var en skjøn Tid for begge unge Piger, da de, den ene som Hjerf, den anden som Tjenerinde, var

i Paris og der saa Verden og havde sin rige Andel i dens Glæder.

Men hin Tid var længst forbi, og man kaldte nu den 60-aarige Baronesse for den fromme Dame i St. Silvin, medens Susanna Perrier, som havde ægtet Baronens Tjener, et dovent og udværende Menneske, i mange Aar mofommelig havde forkjent sit daglige Brød ved Vadsf.

Hendes Søstersøster, Baronessen, var bleven hendes uforsonlige Fiende, ikke fordi, at Susanna forsættelig havde forspildt hendes Gunst; men fremfor alt, fordi Susannas Søster havde ægtet en Protestant, som senere var kommen til hende for at bo i hendes Hytte.

Denne Protestant saa det nu meget paa Hjerte at saa omvendt den jagtmødige Svigerinde til sin Tro. Hun havde begjærligt lyttet til den nye, enfoldige Lære, forstod neppe i Begyndelsen Forskjellen mellem denne og sin egen katolske Kirke, endfise at hun mærkede, hvor hurtig hun derved lidt efter lidt maatte fjerne sig fra den sidste.

For selv at kunne læse i Bibelen havde hun i en Alder af over 50 Aar med rastløs Iver givet sig ifærd med at lære at læse.

I sin Ungdom havde hun hørt mange af de hellige Evangelier forelæste af Presten i Kirken; hvor glad blev hun ikke, naar hun kom til saadanne kjendte Steder og saa, hvad der gik forud og fulgte efter. Men fordi hun var af den Mening, at hendes Veninder og Naboskaber i lige Maade maatte glæde sig derover, og maaske ogsaa, fordi hun vilde bære sin nyhvervede Kundskab til Skue, benyttede hun enhver Anledning til at fortælle dem de friske og fængslende Historier af Evangelierne, som hun saa ihærdig stavede sig til.

I Begyndelsen dadlede man hende; derpaa blev hun mødt med Modsigelse, tilsidst Had; hun blev udpeget som Kjetteriske og udstødt. Bistnok lyfte man hende ikke som i fædrene Tider formelig i Van; men hun blev i Stilhed skaanselsløst udstødt fra al Dngang.

Hun selv hørte kun lidt efter lidt op med at deltage i Menighedens Gudstjeneste, og først efterat hendes Søster og Svoger var døde, og den Sæd, som disse havde udjaaet i hendes Hjerte, spirede frem, trak hun sig ganske tilbage for sig selv. Det var ikke saa meget hendes evangeliske Erkjendelse som den Kjarlighedsløshed, der overalt traadte hende imøde, som gjorde, at hun følte sig udelukket fra Deltagelse i Gudstjenesten.

Saaledes levede Susanna i en trist Ensomhed og Forladthed, som var hundrede Gange flemmere for hende end Forvisning ud blandt fremmede. Thi her var de Hjem, hvor hun tidligere stedse havde været

velkommen, saa meget fastere luffede for hende, og gamle Lejelamerater og senere Veninder vendte sine velkjendte Ansigter ganske i fra hende.

Kirkeflokket, som kaldte til Mesje, flang bebreidende i hendes Dre, og Byens Prest, som havde kjendt hende hele hendes Liv, havde kun uvenlige Blikke til hende, efterat hans Forsøg paa at bringe hende tilbage til den gamle Tro var mislykket for ham. Hele den ydre Verden var uforandret; men Livet var for hende som vejet bort fra den.

Den gamle Tids Mand traadte hende overalt saa iskold imøde, at Blodet næsten vilde stivne i hende.

Endog derude ved Floden, hvor hun Sommer og Vinter, i Solfin og Regn havde at udføre sit anstrængende Dagværk, holdt de andre vadsfekonner sig i Afstand fra hende og jatte sine Vadsfeskamler, hvorpaa de stod paa Knae og vadsfede ved Bredten, længere oppe ved Elven, saaat Susanne kun fra det fjerne kunde høre deres timelange Skvaldren og Latter. Men ikke en af dem talte nogenfinde et Ord til hende eller lod sig engang mærke med, at hun var i Nærheden.

Sædte det, at Elven ifyllede afsted et eller andet Stykke af deres Løi, som Vadsfekonnerne da havde maattet erstatte af sin knappe Fortjeneste, og Susanna tog det op for tjenstvillig at bringe det tilbage, saa fik hun neppe et Ord til Tak for sin Umage. Hun var jo en Kjøtterfiske og i Unnaade hos Fru Baronessen.

(Fortf.)

Underbar Virkning.

En Mand, der folgte Bibler, kom til et Hus, hvor Konen stod og vadsfede. Disse to kom i en venlig Samtale, og tilslut bød Manden frem sine Bibler. Konen vilde nok gjerne have en, men hun turde ikke kjøbe nogen, da Manden ikke taalte den Slags Bøger i Huset. Tilslidst forærede Manden hende en Bibel. I det samme kom Manden; han havde en Økse i Haanden.

„Nu, hvad skal De her hos min Kone?“ spurger han barsk.

„Jeg sælger Bibler,“ svarede Manden stilfærdig.

„Det skal ikke vi have,“ var det barske Svar.

„Nei, jeg har faaet en,“ sagde Konen venlig.

„Saa saa! Nu, vi har bestandig delt alt med hverandre, saa vil vi ogsaa gjøre det med denne Bibel,“ og dermed lagde han den paa Snagestebænen og hugged den i to Dele. Den ene Del gav han sin Kone, den anden tog han selv til sig.

Nogle Dage senere sidder han i Stogen og tager sig en liden Svil efter Middagsmaden. Da kommer han til at tage frem den halve Bibel, som han havde puttet i Lommen. Han ser paa den og begynder at læse Fortællingen om den forlorne Søn. Men da han kommer til Ordene: „Jeg vil staa op og gaa til min Fader,“ kommer han ikke længer. Her havde Øksebugget gaaet igennem. Da Manden kom hjem om Aftenen, sagde han i saa ligegyldig Tone som muligt, at han vilde se hendes Halvdel af Bibelen. Han havde begyndt paa en Historie, og den vilde han gjerne læse tilende. Konen kjendte hendes Hjerte slog raskere, men hun betvang sin Glæde og rakte ham sin Halvdel uden at sige et Ord.

Dg nu læser han Historien om den forlorne Søn, og det ikke en Gang, men atter og atter. Dg han læser ikke bare den, men meget andet, og Resultatet er, at han en Dag siger til sin Kone:

„Kone, jeg tror, dette er den bedste Bog, jeg har læst.“

Men fra den Dag af bliver han en anden Mand; den Herre og Frelser, han læser om, bliver hans Hjertes Skat, og han kan ikke nokkom takke Gud for sin Bibel.

STANWOOD

FEED & SALE STABLE

Rigs for Rent — General Teaming
J. W. Hall, Propr.

PACIFIC DISTRIKTS PRESTER OG MENIGHEDER.

Oakland, Cal.

Trefoldigheds lutherske Kirke, 823 Athens Ave., near San Pablo og 25th St. Norsk Gudstjeneste hver Søndag Kl. 11 Form. Om Aften Kl. 8. Bibel-læsning, kristelige Foredrag, Missionsmøder, o. s. v.

M. A. CHRISTENSEN, Pastor.
Bopæl ved Kirken. Tel. Oakland 6637
St. Paul's English Ev. Luth. Church, 32nd & Linden Sts. Services Sundays at 11 a. m. Sunday School 10 a. m. Fruitvale.

Masonic Hall—Services the 1st and 3rd Sundays of every month at 3:30 p. m. Sunday School every Sunday 2:30 p. m.

Russell.

Services, 4th Sunday, 7:30 p. m.; Sunday School, 6:30 p. m.
S. B. HUSTVEDT, Pastor.

Bellingham.

Zions lutherske Kirke, Grant St. nær Glacstone. Gudstjeneste hver Søndag Form. Kl. 11 og Aften Kl. 7:45. Alle Formiddagsgudstjenester holdes i det norske Sprog og alle Aftengudstjenester i det engelske Sprog. Søndagsskole Kl. 10. Formiddag.
O. J. ORDAL, Pastor.
1460 Humbolt St. Tel. Main 2703.

Tacoma.

Vor Frelser's Ev. Luth. Kirke, Hj. af 17de og So. J Sts., Cate og So. K St. Cars. Gudstjeneste hver Søndags For-

middag Kl. 11, Aften Kl. 8. Søndagsskole Kl. 9:30.
Preus, Ove J. H., 1902 So. J St.

Portland, Oregon.

Gudstj. hver Søndag Form. Kl. 11 Aften Kl. 8 i Vor Frelser's Kirke, Hjørnet af E 10 og Grant St. Tag Sellwood eller W. R. eller W. W. Sporvogn til E Grant St.

Kelso.

Gudstj. efter Tillysning.
O. HAGOES, Pastor.

Silverton, Oregon.

Gudstj. 1ste, 2den og 3die Søndag Kl. 11 Form. paa norsk. 1ste og 3die Søndag, Kl. 7:30 Aften paa engelsk. Ungdomsforeningen møder 2den Søndag Efterm. i Maanedens.

Barlow.

Gudstj. sidste Søndag i Maanedens, Form. Kl. 10:30 paa norsk og Aften Kl. 7:30 paa engelsk. 2den Onsdag i Maanedens, Kl. 7:30 Aften paa norsk.

Sodaville.

Gudstj. efter Tillysning.
A. O. WHITE, Pastor.

Astoria, Oregon.

Astoria første norske ev. luth. Kirke af Den norske Synode, Hjørnet af 29de og Grand Ave: Gudstjeneste hver Søndag, undtagen den første i Maanedens; Formiddag Kl. 10.45 og Aften Kl. 8.

Quincy.

Gudstjeneste den første Søndag i Maanedens Kl. 11 Formiddag.

Oak Point og Alpha, Wash.

Gudstjeneste efter Tillysning.
THEO. P. NESTE, Pastor.
417—29th Street, Astoria, Ore.

Genesee, Idaho.

Vor Frelser's—Gudstjeneste tredie hver Søndag Kl. 11 Form. The Eng. Lutheran—Gudstjeneste tredie hver Søndag Kl. 3 Eftm.

Potlatch, Idaho.

Gudstjeneste tredie hver Søndag Kl. 2:30 Efm. og 7:30 Aft.

Clarkston, Lewiston, Kamiah, Palouse
Gudstjeneste efter Tillysning.
O. C. HELLEKSON, Pastor.

Seattle.

Immanuel's lutherske Kirke af den norske Synode, Hjørnet af Pontius Ave. og Thomas St.—Lake Union eller University Sporvogn til Thomas St., saa to "Blocks" vest (ned Bakken). Gudstjeneste hver Søndag Formiddag Kl. 11 og Aften Kl. 8. Søndagsskole Kl. 9:45.
H. A. STUB, Pastor.
1215 Thomas St. Tel.: Main 4438.

Stanwood, Wash.

Trefoldighed—1ste Søndag i hver Maaned Gudstjeneste paa engelsk Kl. 7:30. 2den, 3die og 4de Søndag Kl. 11 Form. norsk Gudstjeneste.

Freeborn.

Gudstjeneste 1ste Søndag Kl. 11 Form.

Camano.

Gudstj. 2den og 4de Søndag Kl. 3 Efterm.

Florence.

Gudstj. 3de Søndag Kl. 3 Efterm.
H. M. TJERNAGEL, Pastor.

Los Angeles, Cal.

Gudstjenester—Hver Søndag Form. Kl. 11 og Aften Kl. 8, med Undtagelse af 3die Søndag Aften. Engelsk Gudstjeneste om Aftenen den første Søndag og Formiddagen den sidste Søndag i hver Maaned. Søndagsskole—Norsk og engelsk. Kl. 9:30.
CARL C. SAUER, Pastor.
2612 Paloma Ave.

Santa Barbara, Cal.

Gudstj. hver Søndag Form. Kl. 11, undtagen 2den og sidste Søndag i Maanedens, da Gudstj. holdes Kl. 7:45 Aften. Kirken ligger paa Hjør. af Bath og First St. Tag Oak Park Car. Tel. Home 1218.

N. PEDERSEN, Pastor.

Vashon—Gudstj. 1. og 3. Søndag Formiddag Kl. 11.

Orillia Gudstj.—2. og 4. Søndag, Kl. 10:45.

Olalla Gudstj.—3. Søndag Kl. 4 Eftm. og Kl. 8 Aften. 1. Tirsdag Kl. 8 Aften. Ruston Gudstj.—1., 2. og 4. Søndag Aften Kl. 8.

Gig Harbor Gudstj.—Efter Tillysning.

Phone Main 3910 **OLAF EGER.**
4304 N. Cheyenne St., Tacoma.

San Francisco.

The Trinity English Evangelical Lutheran Church, 2222 Howard St., near 18th St., San Francisco; residence, 2222 Howard St. Services: Sundays at 11 a. m.; Sunday School at 10 a. m.; Sunday School in San Bruno Chapel every Sunday at 3 p. m.

E. M. STENSRUD.
2222 Howard St. Phone: Market 3148

PACIFIC DISTRIKTS PRESTER.

Neste, Theo. P., 417 29th St., Astoria, Ore.

Norgaard, C. H., E 622 Webster St. Phone, 5824, Spokane, Wash.

Aaberg, O. H., Parkland, Wash. Borge, O., Box 14, Lawrence, Whatcom County, Wash.

Blækkan, J., Box 175, Rockford, Wash. Borup, P., Cor. A og Pratt Sts., Eureka, Cal.

Bjerke, A. O., 1818 Dolovan, So. Bellingham, Wash.

Baalson, H. E., Silvana, Wash.

Brevig, T. L., Teller, Alaska. Christenson, M. A., 823 Athens Ave., Oakland, Cal.

Carlson, L., 544 Harrison St., San Francisco, Cal.

Dale, J. O., Bothell, Wash.

Eger, Olaf, 4520 No. Huson St. Phone: Main 3910, Tacoma.

Foss, L. C., 2930 Lombard Ave., Everett, Wash.

Grönsberg, O., 1694 Howard St., San Francisco, Cal.

Hagoes, O., 425 E. 10 St. Tel. East 621 og B 1729. Portland, Ore.

Hustvedt, S. B., 1007 32d St., Oakland, Cal.

Harstad, B., Parkland, Wash. Hellekson, O. C., Genesee, Idaho.

Holden, O. M., 1009 Milpas St., Santa Barbara, California.

Heimdahl, O. E., Parkland, Wash.

Ingebritson, H., Fir, Wash.

Johansen, J., 204 J St., Fresno, Cal.

Ordal, O. J., 1460 Humbolt St., Tel. Main 2703, Bellingham, Wash.

Pedersen, N., 1009 Milpas St. Tel. Home 1218, Santa Barbara.

Preus, Ove J. H., 1707 So. I St., Phone: M 4270.

Rasmussen, L., North Bend, Ore.

Sauer, Carl I., 2619 Paloma Ave.

Stub, H. A., Tel. Main 4438, 1215 Thomas St., Seattle, Wash.

Sörenson, H. W., 538 N. 77th St., Seattle, Wash.

Stensrud, E. M., 2222 Howard St., San Francisco, Cal.

Tjernagel, H. M., Stanwood, Wash.

Tingelstad, O. A., Ballard, Wash.

White, A. O., Silverton, Ore.

Xavier, N. P., Parkland, Wash.

Kasserer for Indremissionen i Pacific Distrikt

T. K. SKOV

2138 South J Street

Tacoma, Wash.

Larson, P. T., Bestyrer for Parkland Barnehem, Parkland, Wash.

Aaberg, O. H., Kasserer for Parkland Barnehem, Parkland, Wash.

Thompson, A. R., Bestyrer for Josephine Alderdomshjem, Stanwood, Wash.

Leque, N. P., Kasserer for Josephine Alderdomshjem, Stanwood, Wash.

En tro Herrens Tjener.

Ja, hvordan er han? Vi faar et levende Indtryk deraf, naar vi læser igjennem det tyvende Kapitel i Apostlernes Gjærninger. Der hører vi nemlig et levende Vidnesbyrd afgivet af Apostelen Paulus:

„Hvor er han ikke gjennemglødet af den herlige Kjærligheds Jæver til Arbejde, ikke for sig selv, men for den Herre Jesus Kristus. Han tænker ikke paa sig selv, men paa at være i sin Herres Tjeneste til at hjælpe mange til Liv og Salighed.

Men da har nok Spørgsmaalet komme til dig, Læser: „Hvordan er det med din Jæver, din Kjærlighedsomsorg for andre? Eller er du lunken, kold, død? Søger du i dit Arbejde Guds Gæve eller din egen?”

Men hør dernæst, hvordan en Herrens tro Tjener er! „Jeg har tjent Herren med al Idmyghed og under mange Lærere og Fristelser.“

Herrens trofaste Tjener er smaa Folk, der ikke tænker stort om sig selv. Idmyghed er Karaktermerket hos dem. Den, som læser Bibelen opmærksom vil finde, at alle Herrens egne Tjener har haft dette Træk: Idmyghed. Verden gjør sine Folk store, men Herren gjør sine smaa. Kun paa den Maade kan han faa gjort dem virkelig store. Derfor siger ogsaa han, der er ophøiet til Faderens Høire, og som har faaet et Navn over alle Navn, saa alle Maa skal bøje sig for ham: „Lær af mig thi jeg er ydmyg af Hjertet!“ Og den, som ikke gaar i Skole hos den Lærer for at lære Idmyghed — ja, han kan kalde sig, hvad han vil, men han er ikke en Guds Tjener.

Na, hvor forlynder man sig ikke her! Være man har gjort et lidet Arbejde for Herren, straks beder det: „Se her!“ Man sætter nødig sit lille Lys under en Skjæppe. Nei, man vil helst, at alle skal se det lidet, man har gjort, og beundre.

Eller, har man maattet gennemgaa nogen Lidelse og Smerte, Sorg og Trængsler, aa, hvor en da har lyst til at nyke sig, hvor let har man ikke for at tale om det til andre, som var man den største Martyr. Mange forstaaer formelig, den Kunst at gjøre sig stor af dette.

Men bliver ikke dette noget betænkeligt? Se paa Paulus! Lad os lære af ham! Trods sine Lidelser, sit store, magtige Arbejde har han intet andet at rose sig af end af sin — Skærbelighed. Han er en ydmyg Mand.

En trofast Herrens Tjener! Hør hvad han siger: „Kom Ihu, at jeg i tre Aar, Nat og Dag, ikke har afsladet at poaminde enhver af eder med Lærere!“ Han lever i et svært Arbejde under store Lidelser, og dog er han saa levende optaget af andres Ve og

Vel, at han gjør deres Sorg til sin Sorg, deres Nød og Glæde til sin Nød og Glæde. Han har kæmpet for de vildfarende, bedet for alle, og bekymret for, at ingen skal gaa fortabt, har han stridt under Lærere.

Saadan er den trofaste Guds Tjeners Sind; saadan er Manden i hans Arbejde. Han arbejder ikke bare med Hænder, Læber og Forstand — det kan vel mange — men med Lærere; han drives af den hellige og levende Kjærlighed.

Og saa utrættelig han er i sin Gjærning! Han bliver ikke træt. Selv under de vanskeligste Omstændigheder opgiver han ikke Haabet. Han arbejder i Frihed og i Lønnen, i Medgang, og han bliver paa den Vej, Herren har vist ham, hvordan det end gaar, thi „Kristi Kjærlighed toinger“ ham!

Hvor maa ikke dette ramme Hjertene! Hvor let har ikke vi for at blive forjagt. Hvor snart bliver det ikke nok! Hvor let bliver vi ikke træt af at gjøre det gode! Lad os huske, at de troende altid maa give sig hen og det helt til ham, der kaldte dem, og stille alle sine Evner og Kræfter, alt, hvad de har, i hans Tjeneste, der gav sig selv hen for dem til evig Forløsning.

Lever vi og arbejder vi i den Mand, da kan Gud bruge ogsaa os, hvo vi end er, hvilken vor Livsgjærning end ellers maa være, da kan han bruge ogsaa os til at fremme sit Rige og sundgjøre hans Raade og Kjærlighed. Saadanne er det, han kan bruge, saadanne, der lever i dette at blive mere og mere fri fra sig selv og daglig dør med Kristus Jesus.

Er du, Læser, en af disse? Er tro Tjener vidner ogsaa stadig, som Paulus skriver: „Jeg viduede baade for Jøder og Græker om Omvendelse til Gud og Troen paa vor Herre Jesus Kristus.“ Hører vi derfor Gud til, da er ogsaa vi levende Vidner i Ord og Gjærning om det, vi har oplevet. Og vort Vidnesbyrd maa da blive i Ord som i Gjærning dette „Omvender eder!“ Synden er ikke noget Smaatteri; den, som lever i den, dør, fortabes. Der maa ske Omvendelse i Hjertet til nyt Liv. Der trænges ikke bare Forbedring, saa man aflegger en eller anden Synd, men Omvendelse.

Lad os da i Ord og Liv bevidne os som Jesu Kristi Tjener, at vi kan have den Glæde selv at kjende Frelsens Raade og blive et Redskab til andres Hjælp og Frelse.

Hafstad & Johnson,

Heavy Shelf Hardware
STANWOOD - WASH

**Attend
The Pacific Lutheran Academy
and
Business College**

Skolens Maal er gennem en grundig Undervisning paa et kristeligt Grundlag at forberede unge Mænd og Kvinder for et nyttigt Virke i Livet.

De følgende Kurser tilbydes:

- 1—Et to-aarigt Kursus for saadanne, som ikke er blevne færdige med common Skolen.
- 2—Et tre-aarigt Kursus for Skolelærere.
- 3—Et tre- eller fire-aarigt Kursus, alle Højskolefag, for dem, som vil forberede sig til Optagelse ved et College eller Universitet.
- 4—Et Kursus i Bogholderi og andre Forretningsfag.
- 5—Et Kursus i Stenografi og Maskinskrift.
- 6—Et Kursus i Musik.
- 7—Et Kursus i Engelsk for Nykommere.
- 8—Korte Kurser i Tegning, Landmaaling, Navigation, Geologi, Mineralogi med mere.

Elever optages uden Eksamen naarsomhelst (helst ved en Termins Begyndelse) og faar selv vælge sine Fag.

Udgifterne for 3 Maaneder \$67.00; 6 Maaneder, \$127.00; 9 Maaneder \$180.00. Seri indbefattes Undervisning, Kost, Logis og Buss.

N. J. HONG, President,
Parkland, Wash.

To prevent in the future confusion with men of the same and similar name, which has caused considerable inconvenience and financial loss in the past, Dr. Hans Petersen will hereafter be known as

DR. PETERSEN-DANA

Also announces that he has moved his offices to
Pantages Theater Building
910 Pacific Ave. Tacoma, Wash.

DR. E. L. HOGAN

Dentist

Sunset Phone 131

Rooms 8 and 9 Bank Bldg.

Stanwood Washington

**DRS. ROBERTS, DOERRER
AND BLODGETT**

Dentists

1156 Pacific Avenue, Tacoma, Wash

DR. L. N. JACOBSEN

Norsk Læge og Kirurg

Kontortid 10—12, 2—4 og 7—8

Kontor 201 Peoples Savings Bank Bldg
Seattle, Wash.

Office Phones—Main 6177; Ind. 3202

Residence: Ind. 3620.

Geo. J. Ketchum

Dry Goods, Boots, Shoes & Fancy Groceries. Wholesale and retail, Stanwood, Wash.

The Post Office

Confectionary Store.

Everything in our line, Large stock of latest and standard stationery
D. CARL PEARSON,
Stanwood, - - - - - Wash.

KLAEBOE DRUG CO.

(Established 1888)

For Specialitet er at ekspebere Recepter medbragte fra de skandinaviske Lande.
Stanwood, Wash.

BEN WILLARD

Undertaker and licensed

Embalmer

STANWOOD - WASH.

Dr. Hartman

Examineret Læge

Fra Kristiania Universitet.

Sunset 171 Independent 16
Stanwood, Wash.